

Kırık Aynalar

– Suheyla · 30 Kasım 2016

KIRIK AYNALAR

İhlamur kadar kalabalık kadınlar
Gölgelerine sinerken.
Göklerden kalınca bir ay.
Giyinir,akşamı camdan kalpağıyla.

Dilinde yuvarlanan son güneşi
Toplar,çatıların üstünden.
İncecik kızıl yapraklarla.
Cam kadar kırılğan.
Çelik kadar sert.
Demirden kadınlar.

Paldır küldür botlarla.
Ayaklarının altında ezilen sesleriyle.
Ve dillerinin eğesiyle.
Kütükten yontar kelimelerini.

Dulkalmış bir ayı
Kemirirken bulutlar.
Umutlarını döven deli rüzgar.
Cumbaların omurgasına
Damlayan kandan izle
Düğümlenen
Yabanıl bir çığlıkla.
Düşer, taşları kırık kaldırımlara
İkinci Nuh Tufanıyla
Yıkanmamış kentlerdir kadınlar.

Bin yıllık kağnyı
Kederleriyle omuzlarken.
Serilir güneşin altına
Sıkkın bir gök.
Küheylanların alını
Turuncu trompetler döverken.

Buğday yanığı yüzleriyle
Yeşili kursağında kuruyan.
Fırlatılıp bir ceket gibi
Sokağa atılan kadınlar.

Ak bir tel düşerken ruhuna.
Kemanlara uzanıp.
Aşk bakışlarında buzdan heykelken.
Dudakları koparılmış goncadan.
Konuksuz odalarından
Çıkıp gelmeyi
Kırık bir aynanın önünde
Unutmuş kadınlar.
Süheyla Altinkaya Turan